

CHƯƠNG XXV: CON BỌ KẾT CÁNH

Câu hỏi của Harry được trả lời vào sáng hôm sau. Khi tờ Nhật Báo Tiên Tri của Hermione được gửi đến, cô bé liền vuốt phẳng tờ báo, nhìn chăm chăm vào trang nhất một lúc rồi la lên một tiếng làm cho mọi người xung quanh phải quay lại nhìn.

“Gì vậy?” Harry và Ron đồng thanh.

Thay cho câu trả lời, cô bé trải rộng tờ báo ra trước mặt hai đứa và chỉ vào mười bức ảnh đen trắng che kín toàn bộ trang nhất, chín bức có hình của những thầy phù thủy, còn bức thứ mười là hình của một bà phù thủy. Một số người trong những bức ảnh đó đang kín đáo nở một nụ cười nhạo báng, những người khác thì đang gõ nhẹ những ngón tay của họ vào viền của bức ảnh, trông rất xấc láo.

Anthonin Dolohov, dòng chữ viết dưới một phù thủy với khuôn mặt dài, tái nhợt và méo mó đang cười nhạo Harry, bị kết án vì giết Gildeon và Fabian Prewell một cách tàn bạo.

Algernon Rookwood, lời chú thích dưới bức ảnh một người đàn ông đầy nốt đậu mùa, với một mái tóc nhóp nhép, đang dựa vào mép bức hình, trông rất buồn nảo, bị kết án vì tiết lộ những bí mật của bộ Pháp Thuật cho Kẻ Mà Chờ Gọi Tên Ra.

Nhưng Harry đang chú ý vào bức ảnh của bà phù thủy. Mặt của bà ta đang quay đi lúc Harry xem trang nhất. Bà có một bộ tóc dài, đen, rối bù và mỏng trong bức ảnh, mặc dù Harry đã từng nhìn thấy nó rất dày và bóng mượt. Bà nhìn trừng trừng vào Harry bằng con mắt thâm quầng, với một nụ cười kiêu căng, khinh bỉ nở trên làn môi mỏng. Giống như chú Sirius, bà vẫn còn giữ được những dấu vết của một vẻ đẹp tuyệt vời, nhưng cái gì đó - có thể là ngục Azkaban - đã lấy đi hầu hết vẻ đẹp của bà.

Bellatrix Lestrange, bị kết án vì đã tra tấn và làm mất hết năng lực của Frank và Alice Longbottom.

Hermione thúc Harry và chỉ vào cái đầu đề ở trên những bức ảnh mà Harry đang tập trung vào Bellatrix mà chưa đọc.

MỘT CUỘC VƯỢT NGỤC LỚN TỪ AZKABAN

BỘ SỢ RẰNG BLACK LÀ ‘MẤU CHỐT’ CỦA NHỮNG TỬ THẦN THỰC TỬ CŨ.

“Black?” Harry nói to. “Không phải - ?”

“Shhh!” Hermione thầm thì. “Đừng có nói to quá - đọc đi đã!”

Đêm qua, Bộ Pháp Thuật đã thông báo rằng có một cuộc vượt ngục lớn từ Azkaban.

Nói chuyện với phóng viên từ phòng riêng của ông, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đã xác nhận rằng mười tù nhân được canh phòng cẩn mật đã trốn thoát vào tối hôm qua và ông đã thông báo cho Thủ tướng dân Muggle về sự nguy hiểm của những con người này.

“Chúng tôi tự cảm thấy, thật là không may mắn, rằng chúng tôi đã ở trong một hoàn cảnh giống như cách đây hai năm rưỡi khi mà kẻ sát nhân Sirius Black trốn thoát,” ông Fudge nói

tối qua. ‘Chẳng lẽ chúng tôi lại nghĩ rằng hai vụ vượt ngục là không liên quan đến nhau. Sự trốn thoát với số lượng lớn như vậy cần một sự trợ giúp từ bên ngoài, và chúng tôi phải nghĩ rằng Black, với tư cách là người đầu tiên từng trốn khỏi Azkaban, sẽ là người lý tưởng để nâng đỡ những người khác đi theo vết chân của hắn. Chúng tôi nghĩ điều đó rất phù hợp rằng những người này, trong đó có cả người chị họ của Black, Bellatrix Lestrange, đã tập hợp xung quanh Black giống như người dẫn đầu của họ. Tuy vậy, chúng tôi đang cố gắng hết sức để vây bắt tội phạm, và chúng tôi yêu cầu toàn bộ giới Pháp thuật cần thận trọng và cảnh giác. Không được để một ai trong những kẻ này đến gần mình.’

“Chính cái này, Harry,” Ron kinh hoàng. “Đó là lý do mà hắn rất hạnh phúc tối qua.”

“Mình không tin nổi,” Harry càu nhàu. “Lão Fudge đang đổ lỗi cho chú Sirius về cuộc tẩu thoát?”

“Ông ta làm gì còn cách nào khác.” Hermione nói chua chát. “Ông ấy không thể nói rằng, ‘Xin lỗi tất cả mọi người, Dumbledore đã cảnh báo tôi rằng điều này sẽ xảy ra, những cái ngục Azkaban đã về phe Chúa Tể Voldermort’ - đừng có thút thít nữa Ron - ‘và những người ủng hộ nguy hiểm nhất của Voldermort cũng đã tẩu thoát.’ Ý mình là, ông ta đã bỏ ra sáu tháng để nói với mọi người rằng cậu và thầy Dumbledore là những kẻ dối trá, đúng không?”

Hermione mở toang tờ báo và bắt đầu đọc những thông tin bên trong trong khi Harry nhìn quanh Đại sảnh Đường. Nó không thể hiểu nổi tại sao những bạn bè của nó không thấy sợ hãi hoặc ít ra là bàn tán với nhau về mẫu tin khủng khiếp ở trang nhất, nhưng chỉ có rất ít người trong số bọn chúng đặt báo hàng ngày như Hermione. Bọn chúng đang ở đó, nói về bài tập và Quidditch và nhiều chuyện lằng nhằng khác nữa, ai mà biết được, trong khi bên ngoài những bức tường này, mười Tử Thần Thực Tử nữa gia nhập hàng ngũ của Voldermort.

Nó liếc qua dãy bàn giáo viên. Câu chuyện ở đây lại khác: cụ Dumbledore và Giáo sư McGonagall đang trao đổi, cả hai đều có vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Giáo sư Sprout có một tờ Tiên Tri dựa vào chai nước sốt cà chua nắm và đang đọc trang nhất với một sự tập trung đến nỗi bà không để ý đến giọt lòng đỏ trứng đang rơi xuống vạt áo của bà từ cái thìa không động đậy trên tay. Trong lúc đó, ở phía xa của bàn, giáo sư Umbridge đang xục đầu vào một tô cháo yến mạch. Chỉ duy nhất có lần này mà con mắt giống cóc của bà không nhìn quanh Đại sảnh Đường tìm kiếm những học sinh cư xử không đúng mực. Bà quắc mắt lên mỗi khi nốc thức ăn và thỉnh thoảng lại ném một cái nhìn đầy ác ý về phía cái bàn nơi mà thầy Dumbledore và cô McGonagall đang nói chuyện rất nhập tâm.

“Ôi trời...” Hermione kinh ngạc, vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo.

“Gì nữa đây?” Harry nói nhanh, nó đang cảm thấy rất bồn chồn.

“Thật là...khủng khiếp,” Hermione bàng hoàng. Cô bé gấp tờ báo lại ở trang mười và đưa nó cho Harry và Ron.

CÁI CHẾT BI THÂM CỦA NHÂN VIÊN BỘ PHÁP THUẬT Bệnh viện St Mungo đã hứa một sự điều tra cục bộ vào tối qua sau khi một nhân viên của Bộ Pháp Thuật, Broderick Bode, 49 tuổi, được phát hiện đã chết trên giường ngủ, bị siết cổ bởi một chậu cây. Các Y Sĩ được gọi

đến đã không thể cứu được ông Bode, người đã từng bị thương bởi một tai nạn lao động vài tuần trước khi qua đời.

Y sĩ Miriam Strout, người trực trong phòng bệnh của ông Bode vào lúc vụ việc xảy ra, hôm qua, đã bị cắt toàn bộ lương và không sẵn sàng để bình luận, nhưng phù thủy phát ngôn của bệnh viện đã nói trong một lời tuyên bố:

‘St Mungo rất lấy làm thương tiếc cho cái chết của ông Bode, mà sức khoẻ của ông đang cải thiện một cách vững vàng trước khi tai nạn thảm khốc này xảy ra.

‘Chúng tôi đã có những chỉ dẫn nghiêm ngặt về những đồ trang trí được chấp nhận trong những phòng bệnh của chúng tôi nhưng rõ ràng rằng Y sĩ Strout, bạn bệu với Giáng Sinh, đã không để ý đến sự nguy hiểm của chậu cây đặt trên cái bàn cạnh giường ông Bode. Bởi vì khả năng nói và linh hoạt của ông đã tiến bộ, nên Y sĩ Strout đã động viên ông Bode sự chăm sóc chậu cây đó, mà không ý thức rằng đó không chỉ là một cây Flitterbloom bình thường, mà chứa trong nó là một cái Bẫy Quỷ, khi bệnh nhân Bode sờ vào thì ngay lập tức bóp cổ ông ta.

‘St Mungo cho đến giờ vẫn chưa thể giải thích nguyên nhân của sự tồn tại của chậu cây trong phòng bệnh và hỏi bất cứ phù thủy nào về thông tin cần trình diện.’

“Bode...” Ron nói. “Bode. Nó gọi lên điều gì đó...”

“Chúng ta đã thấy ông ấy,” Hermione nói thầm. “Trong bệnh viện St Mungo, nhớ không? Ông nằm trên chiếc giường đối diện với giường thầy Lockhart, chỉ nằm đó thôi, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Và bọn mình đã thấy cái Bẫy Quỷ được đưa đến. Bà ấy - vị Y sĩ - đã nói rằng đó là quà Giáng Sinh.”

Harry quay lại nhìn mẩu chuyện. Một cảm giác khiếp sợ đang dâng lên giống như mặt đất trong họng nó.

“Làm thế nào mà chúng ta lại không nhận ra cái Bẫy Quỷ nhỉ. Chúng ta đã từng nhìn thấy nó rồi mà... chúng đã có thể ngăn chặn việc này xảy ra.”

“Ai mà biết được cái Bẫy Quỷ lại vào bệnh viện bằng cách nguy trang thành một chậu cây.” Ron nói sắc nét. “Đó không phải là lỗi của bọn mình, cái người mà gửi nó cho ông ta mới phải chịu trách nhiệm! Họ đúng là ngu thực sự, tại sao họ không kiểm tra xem họ đang mua cái gì nhỉ?”

“Ôi, thôi nào Ron!” Hermione run run. “Mình không nghĩ rằng ai đó lại đặt một cái Bẫy Quỷ vào một cái chậu và không nhận ra rằng nó cố gắng giết những người chạm vào nó. Đây - đây là một vụ giết người... một vụ giết người thông minh... nếu như cái cây được gửi đến bằng cách nặc danh, làm thế nào mà mọi người tìm ra ai gửi nó được?”

Harry không nghĩ về cái Bẫy Quỷ. Nó đang nhớ lại lúc đi thang máy xuống tầng chín của Bộ vào ngày diễn ra phiên toà của nó và người đàn ông mặt vàng ủng đã vào thang máy ở tầng cửa ra vào.

“Mình đã gặp Bode rồi,” nó nói chậm rãi. “Mình nhìn thấy ông ta ở Bộ cùng với bố của cậu.”

Miệng Ron há hốc.

"Mình đã nghe thấy bố nói về ông ta ở nhà! Ông ta bị cấm khẩu, ông làm ở Cục Những Điều Bí Ẩn!"

Họ nhìn nhau mất một lúc, sau đó Hermione kéo tờ báo về phía mình, gấp nó lại, nhìn trừng trừng vào những bức ảnh của mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát ở trang nhất, rồi bước đi.

"Cậu đi đâu đấy?" Ron giật mình.

"Đi gửi một bức thư," Hermione nói, vắt cái cặp của cô bé lên vai. "Điều này... ừm, mình không biết là có được hay không... nhưng cũng đáng để thử... và mình là người duy nhất có thể."

"Mình rất ghét cái kiểu này của con nhỏ." Ron cắn nhằn khi nó và Harry rời khỏi bàn và cùng đi chậm chậm ra khỏi Đại sảnh Đường. "Điều đó có giết nhỏ đó không nếu như nhỏ nói với tụi mình nhỏ đang làm gì chỉ một lần thôi? Mà cũng chỉ mất thêm mười giây chứ mấy... hey, bác Hagrid!"

Hagrid đang đứng bên cái cửa dẫn vào Sảnh Ngoài, chờ đám nhà Ravensclaws đi qua. Ông vẫn còn thâm tím nặng nề giống như cái ngày mà ông trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ với những người khổng lồ và có một vết cắt mới ngang sống mũi.

"Khoẻ hông, hai đứa?" ông nói, cố gắng tập trung cho ra một nụ cười, nhưng chỉ là một sự nhăn nhó đau đớn.

"Bác có khoẻ không vậy, bác Hagrid?" Harry hỏi, đi theo ông khi ông lết theo đám nhà Ravensclaws.

"Tốt, tốt," Hagrid nói với sự giả tạo yếu ớt của sự thoải mái; ông vẫy tay lên và gần như không thấy mình đang đe dọa Giáo sư Vector đang đi qua với vẻ mặt khiếp sợ. "Đang bận, các cháu biết rồi đấy, những thứ bình thường thôi - bài học phải chuẩn bị - vài con kỳ nhông bị thối vầy - và ta đang trong thời gian thử thách," ông lầm bầm.

"Bác đang trong kỳ thử thách?" Ron nói rất to, đến nỗi rất nhiều học sinh đi qua nhìn quanh một cách hiếu kỳ. "Xin lỗi, ý cháu là - bác đang bị thử thách à?" Ron thì thầm.

"Ừ," Hagrid nói. "Điều này không tệ hơn ta nghĩ là mấy, nói thật với các cháu. Các cháu không bị như vậy, nhưng mà sự kiểm duyệt này đúng là không thuật lợi lắm, cháu biết không... đầu sao thì," ông thở mạnh. "Tốt hơn nên đi và chà thêm một chút bột ớt khô vào chúng, những con kỳ nhông hoặc là những cái đuôi của chúng sẽ rụng ra mất. Gấp lại sau nhé... Harry...Ron..."

Ông lê bước chậm chạp, ra khỏi cửa chính và xuống những bậc thang bằng đá đến khu đất ẩm. Harry nhìn ông bước đi, phân vân không biết rằng ông có thể chịu thêm bao nhiêu tin xấu nữa.

Sự thật rằng Hagrid đang trong thời gian thử thách đã được tất cả mọi người trong trường biết đến vài ngày sau, nhưng trước sự tức giận của Harry, hầu như chẳng mấy ai có biểu hiện lo lắng về điều đó, thực vậy, một vài người, đặc biệt là Draco Malfoy, có vẻ cực kỳ

vui sướng. Giống như sự kiện về cái chết kỳ cục của một nhân viên vô danh của Cục Những Điều Bí Ẩn trong bệnh viện St Mungo, Harry, Ron và Hermione có lẽ là những người duy nhất biết đến hoặc chú ý đến. Bây giờ chỉ có một chủ đề để nói đến trong hành lang: mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà câu chuyện này đã lan ra toàn trường qua một số ít người đọc báo. Tin đồn đã lan truyền rằng một số trong những người tù đã bị phát hiện ở Hogsmeade, rằng họ có bốn phần phải trốn ở Lều Hết và rằng họ sẽ đột nhập vào Hogwarts, giống như Sirius Black đã từng làm.

Những người xuất thân từ những gia đình phù thủy đã lớn lên và nghe những cái tên của những Tử Thần Thực Tử này được nói ra với vẻ sợ hãi hầu như giống hệt khi nghe cái tên của Voldemort, những tội ác mà chúng đã phạm trong suốt thời đại thống trị kinh hoàng của Voldemort giống như chuyện truyền thuyết. Có những họ hàng của những nạn nhân của bọn chúng trong hàng ngũ học sinh Hogwarts, những người đã tự cảm thấy một sự chịu đựng miễn cưỡng của một loại tiếng tăm tồi tệ kinh khủng khi họ đi qua những hành lang: Susan Bode, người có chú, cô và những anh em họ đã chết hết bởi bàn tay của một trong mười tên này, nói một cách đáng thương trong giờ Thảo Dược rằng bây giờ cô đã có một ý niệm đúng đắn về cảm giác giống Harry là như thế nào.

"Và mình không biết làm thế nào mà bạn có thể chịu đựng được những điều đó - thật là khủng khiếp," cô nói thẳng thừng, đổ quá nhiều phân rỗng vào cái khay chứa những cây Screechsnap (cây La hét), làm cho chúng quằn quại và kêu ré lên trong sự bức dọc.

Quả Harry đã là chủ đề mới nhất của nhiều lời bàn tán và chỉ trở trong hành lang vào những ngày này, nhưng nó nghĩ rằng nó có thể cảm nhận được những sự khác nhau trong giọng của những lời thì thầm. Bây giờ chúng đã có vẻ tò mò hơn là thù địch, và một hay hai lần gì đó nó chắc chắn rằng nó đã tình cờ nghe được một đoạn hội thoại ngắn mà đã nói lên rằng bọn trẻ không thỏa mãn với sự giải thích của tờ Tiên Tri về việc làm thế nào và tại sao mà mười Tử Thần Thực Tử đã quyết định trốn khỏi pháo đài Azkaban. Trong sự hỗn loạn và sợ hãi, những người có ý nghi ngờ này bây giờ có vẻ đang xoay sang một cách giải thích duy nhất có giá trị với họ: cái mà Harry và thầy Dumbledore đã trình bày kể từ năm ngoái.

Không chỉ có tâm trạng của học sinh bị thay đổi. Bây giờ, thật hoàn toàn bình thường khi đi qua hai hoặc ba giáo viên nói chuyện với giọng thì thầm rất thấp và cấp bách trong hành lang, ngừng nói chuyện ngay khi họ thấy học sinh lại gần.

"Mọi người rõ ràng không thể nói chuyện thoải mái trong phòng giáo viên nữa rồi," Hermione nói với giọng rất thấp, khi cô bé, Harry và Ron đi qua Giáo sư McGonagall, Flitwick và Sprout tùm đầu vào nhau ở ngoài cửa lớp Bùa Chú một ngày nọ. "Không thể khi có Umbridge ở đó."

"Liệu họ biết điều gì mới chẳng?" Ron liếc mắt về phía ba giáo viên qua vai của mình.

"Nếu như họ biết, chúng ta sẽ không thể nghe về nó được đúng không?" Harry giận dữ. "Không phải là sau Sắc Lệnh... bây giờ đã đến số mấy nhỉ?" Nó nói về cái thông báo mới đã xuất hiện trên bảng thông báo nhà vào buổi sáng sau tin tức về sự vượt ngục Ákaban:

THEO YÊU CẦU CỦA ĐIỀU TRA VIÊN CẤP CAO Ở HOGWART

Từ giờ giáo viên không được phép cho học sinh biết bất cứ thông tin nào không liên quan chặt chẽ đến những môn học mà họ được trả tiền để dạy.

Thông báo trên dựa trên Sắc Lệnh Giáo Dục số Hai Mươi Sáu.

Đã ký: Dolores Jane Umbridge, Điều tra Viên Cấp Cao.

Sắc Lệnh mới nhất này đã là chủ đề cho một số loạt những truyện cười trong học sinh. Lee Jordan đã lưu ý với Umbridge rằng với điều khoản của luật lệ mới bà không được phép kể tội Freg và George vì chơi Bài Nổ ở cuối lớp.

"Bài Nổ không có gì dính líu tới Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, thưa Giáo sư! Đó không phải là những thông tin liên quan tới môn học của cô!"

Khi lần sau Harry thấy Lee, mu bàn tay của cậu ta đang chảy máu thậm tệ, Harry đã gọi ý đến nước Murtlap.

Harry đã nghĩ rằng sự vượt ngục Azkaban đã hạ thấp Umbridge một chút, rằng bà ta có thể bị lúng túng trước cái kết thúc thê thảm đã diễn ra ngày dưới mũi của ông Fudge kính yêu của bà ta. Tuy vậy, điều này chỉ làm tăng thêm ý muốn điên cuồng của bà ta về việc đem mọi khía cạnh của cuộc sống ở Hogwarts dưới sự điều khiển cá nhân của mình. Bà đã có vẻ quả quyết, ít ra là hoàn tất sự sa thải vào một ngày gần đây, và câu hỏi duy nhất lúc này là không biết rằng sẽ là ai, Giáo sư Trelawney hay bác Hagrid ra đi trước.

Mỗi giờ Tiên Tri và Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí bây giờ đều bị kiểm soát bởi sự xuất hiện của Umbridge và cái ca táp của bà ta. Bà núp bên cạnh lò sưởi trong căn phòng đầy nước hoa trên đỉnh tháp, phá vỡ bài giảng ngày càng kích động của giáo sư Trelawney bằng những câu hỏi khó về khoa bói chim và thú, khẳng khẳng đòi bà phải dự đoán câu trả lời của học sinh trước khi bọn chúng trả lời và đòi hỏi bà phải chứng minh khả năng của mình đối với lần lượt quả cầu thủy tinh, những lá chè, và những hòn đá thần bí. Một vài lần nó đi ngang qua bà trong hành lang - điều vốn là một sự kiện rất bất bình thường khi bà thông thường chỉ ở lại trong căn phòng trên đỉnh tháp - nói năng lung tung với chính mình, vịn vịn bàn tay và ném những cái nhìn khiếp sợ qua vai của bà, và luôn nồng nặc mùi rượu nâu. Nếu như nó không quá lo lắng cho bác Hagrid, thì chắc nó đã cảm thấy buồn cho bà - nhưng nếu như một trong hai người sẽ bị đuổi việc, chỉ có một lựa chọn cho Harry về việc ai sẽ ở lại.

Thật không may, Harry không thể thấy rằng bác Hagrid biểu hiện một sự trình diễn tốt hơn cô Trelawney. Mặc dù ông có vẻ nghe theo lời khuyên của Hermione và đã không dạy cho bọn trẻ cái gì đáng sợ hơn một con Crup - một loài sinh vật không thể phân biệt được với một con chó săn chuột chỉ trừ cái đuôi hình chạc của chúng - kể từ Giáng Sinh, ông xem ra đã mất tinh thần quá nhiều. Ông mất trí nhớ một cách lạ kỳ và hay giật mình trong giờ học, quên mất những gì ông đang nói với lớp, trả lời câu hỏi sai, và lúc nào cũng liếc nhìn Umbridge một cách lo âu. Ông càng ngày càng cách xa Harry, Ron và Hermione hơn ông đã từng trước đây, và hoàn toàn cấm bọn chúng đến thăm ông khi trời tối.

"Nếu như bà ta mà bắt được bọn này, chúng ta sẽ lãnh đủ," ông nói dứt khoát với bọn chúng, và không hề mong muốn làm điều gì đó có hại đến nghề nghiệp của ông thêm nữa, chúng đành tránh đi xuống túp lều của ông vào các buổi tối.

Với Harry, có vẻ như Umbridge đang tước đoạt hết khỏi nó những thứ khiến cho cuộc sống của nó tại Hogwarts đáng sống: đến nhà ông Hagrid chơi, viết thư cho Sirius, cây Firebolt và Quidditch. Nó báo thù bằng cách duy nhất nó có thể làm - nỗ lực gấp đôi cho DA.

Harry rất hài lòng khi thấy rằng tất cả tụi nó, thậm chí cả Zacharis Smith, đã được thôi thúc tập luyện chăm chỉ hơn trước vì cái tin mười Tử Thần Thực Tử đang được thả lỏng, nhưng không có sự tiến bộ của ai đáng được để ý hơn của Neville. Cái tin về sự trốn thoát của người tấn công bố mẹ nó đã tạo ra một sự thay đổi kỳ lạ và hơi hoang mang trong nó. Nó không một lần nào nói về cuộc gặp gỡ với Harry, Ron và Hermione trong phòng bệnh ở St Mungo và bọn trẻ cũng biết ý im lặng. Nó cũng không hề nói chút gì về chủ đề Bellatrix và những kẻ đồng lõa với bà trốn thoát. Thực sự, Neville rất ít nói trong cuộc họp mặt của DA, mà làm việc không mệt mỏi với những bùa chú và những phép phản nguyên mới mà Harry dạy chúng, khuôn mặt bụ bẫm của nó căng lên vì tập trung, hình như không khác nhau là mấy với việc bị thương hay tai nạn và làm việc nặng hơn bất cứ ai trong phòng. Nó đã tiến bộ quá nhanh và khi Harry dạy chúng bùa Bảo Vệ - một loại bùa làm chệch hướng những câu thần chú để chúng bật lại về phía người tấn công - chỉ có Hermione khổng chế được lời nguyên nhanh hơn Neville.

Harry sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để có được tiến bộ ở thần chú Occlumency giống như tiến bộ của Neville trong cuộc họp mặt của DA. Những lần đối mặt với Snape, vốn có một sự bắt đầu đã đủ tồi tệ, không hề tiến triển một chút nào. Ngược lại Harry đã cảm thấy nó càng ngày càng tồi hơn với mỗi bài học này.

Trước khi nó bắt đầu học Occlumency, vết sẹo của nó thỉnh thoảng mới đau, thông thường thì vào ban đêm, hoặc là theo những dấu hiệu kỳ lạ về những suy nghĩ và cảm xúc của Voldemort mà thỉnh thoảng nó cảm thấy được. Tuy vậy, những ngày này, vết sẹo của nó hầu như không lúc nào không đau, và nó thường cảm thấy tròn trĩnh trong cơn tức tối hoặc phấn khởi mà cái đó chẳng liên quan gì đến những gì xảy ra với nó lúc đó, thường đi cùng với những cơn nhức nhối đặc biệt của vết sẹo. Nó có một ấn tượng khủng khiếp rằng nó đang dần dần trở thành một loại dây cảm ứng nào đó dao động theo từng cảm xúc nhỏ của Voldemort, và nó chắc chắn rằng sự nhạy cảm này ngày càng gia tăng sau bài học Occlumency đầu tiên với Snape. Tồi tệ hơn là, bây giờ hầu như nó đêm nào cũng mơ về việc đi dọc theo hàng lang dẫn đến cánh cửa của Cục Những Điều Kỳ Bí, những giấc mơ luôn lên đến cực điểm trong nó khi đứng một cách khao khát trước cánh cửa đen giản dị.

"Có thể nó hơi giống như một thứ bệnh," Hermione nói, trông rất lo âu khi Harry kể chuyện này cho cô bé và Ron. "Giống như bệnh sốt hay cái gì đó. Nó phải trở nên tồi tệ hơn trước khi khá lên."

"Những bài học với ông Snape đang làm cho nó tồi đi đấy," Harry nói dứt khoát. "Mình đang cảm thấy bệnh vì vết sẹo cứ đau và mình đã chán ngấy cứ phải đi xuống cái hành lang đó mỗi đêm." Nó xoa trán mình một cách tức giận. "Mình chỉ ước rằng cánh cửa đó mở ra, mình đã chán ngấy với việc cứ đứng mà nhìn vào nó - "

"Nghe không vui vẻ chút nào," Hermione sắc bén nói. "Thầy Dumbledore không muốn cậu có những giấc mơ về cái hành lang đó một chút nào, nếu không thầy đã không nhờ tôi thầy Snape để dạy bạn thần chú Occlumency. Bạn phải học hành chăm chỉ hơn."

"Mình đang học đấy chứ!" Harry nói như bị chọc tức. "Cậu phải thử nó mới được - lão Snape cố gắng thâm nhập vào đầu cậu - cậu biết mà, đó không phải là một trò vui đâu!"

"Có lẽ là..." Ron nói chậm rãi.

"Có lẽ gì cơ?" Hermione cau gắt.

"Có lẽ không phải lỗi của Harry khi cậu ấy không thể đóng ký ức của mình," Ron nói ủ ê.

"Ý cậu là gì?" Hermione hỏi.

"Để xem, có thể lão Snape không thực sự cố gắng giúp Harry..."

Harry và Hermione nhìn chăm chăm vào nó. Ron nhìn một cách u ám và đầy ý nghĩa từ người này đến người kia.

"Có thể," nó nói lần nữa, với giọng thấp hơn, "lão ta thực tế đang cố gắng mở ký ức của Harry rộng thêm một chút... để dễ dàng hơn cho Kẻ Mà Ai Cũng - "

"Đừng nói nữa, Ron," Hermione tức giận. "Đã bao nhiêu lần rồi cậu nghi ngờ thầy Snape, và đã lần nào cậu đúng chưa? Thầy Dumbledore tin thầy ấy, thầy cũng làm việc cho Hội Huỳnh Đệ, đó là đủ rồi."

"Ông ta đã từng là Tử Thần Thực Tử," Ron nói ngang bướng. "Và chúng ta chưa hề nhìn thấy một chứng cứ nào nói rằng ông ta thực sự cải tà quy chánh."

"Thầy Dumbledore tin tưởng thầy ấy," Hermione lặp lại. "Và nếu chúng ta không thể tin thầy Dumbledore, chúng ta không thể tin một ai khác."

*

Với quá nhiều thứ phải lo lắng đến và quá nhiều thứ phải làm - một số lượng đáng kể bài tập về nhà mà học sinh năm thứ năm thường xuyên phải làm đến tận quá nửa đêm, những cuộc họp mặt bí mật của DA và những bài học đều đặn với thầy Snape - tháng giêng có vẻ trôi qua nhanh một cách đáng lo ngại. Trước khi Harry kịp nhận ra điều đó, tháng Hai đã tới, mang theo một khí hậu ẩm ướt hơn và ấm áp hơn cùng viễn cảnh về chuyến thăm làng Hogsmeade lần thứ hai trong năm học. Harry đã có rất ít thời gian để tán gẫu với Cho từ khi hai đứa đồng ý đi thăm ngôi làng cùng nhau, nhưng bất chợt nó thấy mình đối diện với ngày Valentine được giành toàn bộ bên cạnh cô bé.

Vào buổi sáng ngày mười bốn nó ăn mặc cẩn thận một cách đặc biệt. Nó và Ron đến ăn sáng đúng vào lúc những con cú chuyển thư đến. Hedwig không ở đó - không chỉ có Harry trông chờ nó - mà Hermione đang giật mạnh bức thư từ một con cú lạ màu nâu khi bọn trẻ ngồi xuống.

"Thật là đúng lúc! Nếu như nó không đến trong ngày hôm nay..." cô bé nói, hăm hở xé mở phong bì thư và kéo ra một mẩu giấy da nhỏ. Mắt của cô chạy từ trái sang phải khi cô đọc bức thư và một vẻ thoả mãn hoàn toàn hiện ra trên mặt cô bé.

"Nghe này, Harry," cô bé nhìn vào nó, "điều này thực sự quan trọng. Bạn có thể gặp mình tại quán Ba Cây Chổi Thần vào khoảng trưa nay không?"

"Để xem... mình cũng chẳng biết," Harry nói không chắc chắn. "Cho chắc là muốn mình giành cả ngày cho bạn ấy. Chúng mình chưa nói gì về những thứ chúng mình định làm."

"Ừ, đem bạn ấy theo nếu như cậu phải làm thế," Hermione nói ngay tức khắc. "Nhưng mà bạn có đến không?"

"Ừm... được thôi, nhưng mà tại sao?"

"Mình không có thời gian để nói với bạn bây giờ, mình phải trả lời cái này ngay."

Và cô bé vội vàng ra khỏi Đại sảnh Đường, bức thư nắm chặt trong một tay và tay kia là một miếng bánh mì.

"Cậu có đến không?" Harry hỏi Ron, nhưng nó lắc đầu, trông rất ủ rũ.

"Mình không thể vào Hogsmeade một chút nào; chị Angelina muốn bọn mình tập cả ngày. Không thể làm khác được, chúng mình là một đội tồi nhất mà mình đã từng thấy. Cậu nên xem Sloper và Kirke, họ thực sự thảm hại, còn tồi hơn cả mình nữa." Nó ráng một hơi thở thật dài. "Mình không biết tại sao Angelina không cho mình từ chức."

"Là bởi vì cậu chơi tốt khi cậu trong đội," Harry nói cáu gắt.

Nó cảm thấy rất khó có thể thông cảm được với hoàn cảnh khó khăn của Ron, trong khi bản thân nó có thể đánh đổi hầu hết tất cả để được chơi trong trận đấu sắp tới với nhà Hufflepuff. Ron dường như đã quan tâm đến giọng nói của Harry, nó không đề cập đến Quidditch một lần nào nữa trong suốt bữa sáng, và có một chút lạnh lùng khi chúng chào tạm biệt nhau không lâu sau đó. Ron khởi hành đến sân tập Quidditch và Harry, sau khi cố gắng chải phẳng tóc bằng cách soi vô mặt úp của cái thìa cà phê, bước đi một mình đến Sảnh Ngoài để gặp Cho, cảm thấy thật e dè và phân vân không biết tại nó sẽ nói chuyện gì đây.

Cô bé đã chờ nó một lúc ở bên cạnh cánh cửa trước bằng gỗ sồi, trông rất xinh đẹp với mái tóc được buộc ra sau thành một cái đuôi sam. Chân của Harry có vẻ quá to so với thân hình của nó khi nó bước về phía cô bé và nó bất chợt để ý đến cánh tay của mình và chúng trông điên rồ đến thế nào khi đung đưa bên cạnh người.

"Chào," Cho nói hơn nín thở.

"Chào," Harry đáp lại.

Tại nó nhìn vào nhau một lúc và Harry nói, "Ừm, er - chúng ta sẽ đi bây giờ chứ?"

"Ô, được..."

Hai đứa nhập vào dòng người đang được ra hiệu bởi thầy Filch, thỉnh thoảng bắt gặp cái nhìn của nhau và cười gượng, nhưng không hề nói chuyện với nhau. Harry thấy bớt căng thẳng khi tại nó đi ra ngoài trời thoáng đãng, khám phá ra rằng sẽ dễ dàng hơn khi đi bên nhau trong yên lặng so với việc cứ đứng đó mà nhìn nhau lúng túng. Đó là một ngày trong lành, gió hiu hiu và khi chúng đi qua sân vận động Quidditch Harry thoáng thấy Ron và Ginny bay là là qua khán đài và cảm thấy một sự day dứt khủng khiếp rằng nó đã không ở đó với bọn họ.

"Bạn thực sự nhớ nó, phải không?" Cho nói.

Nó nhìn quanh và thấy cô bé đang nhìn mình.

"Ừ," Harry thở dài. "Mình rất nhớ."

"Có nhớ lần đầu tiên chúng mình đấu với nhau không, trong năm thứ ba ấy?" cô hỏi nó.

"Có," Harry cười. "Bạn đã cố ngăn cản mình."

"Và anh Wood nói bạn đừng có làm một quý ông nữa và cứ đánh bật mình ra khỏi cây chổi nếu cần," Cho cười, nhớ lại. "Mình nghe nói rằng anh ấy đã được nhận vào đội Pride of Portree, đúng không?"

"Không, đó là Puddlemere United; mình thấy anh ấy trong kỳ World Cup năm ngoái."

"Ồ, mình cũng thấy bạn ở đó, nhớ không? Chúng mình ở cùng một sân cắm trại. Lần đó vui quá há?"

Bọn nó đã nói về vòng Chung kết cúp Quidditch Thế giới trên toàn bộ con đường xuống chuyển xe và ra khỏi cánh cổng. Harry khó có thể tin được thật dễ dàng tới mức nào để có thể nói chuyện với cô bé - thật ra không hề khó hơn so với nói chuyện cùng Ron và Hermione - và nó đã bắt đầu cảm thấy tự tin và vui vẻ khi một đám con gái nhà Slytherin đi ngang qua, trong đó có cả Pansy Parkinson.

"Potter và Chang!" Pansy rít lên với đồng thanh những tiếng cười rúc rích cạnh khoé. "Urgh, Chang, tôi không hiểu nổi khẩu vị của cô... ít ra thì Diggory còn có vẻ điển trai!"

Đám con gái vượt lên, nói chuyện và la ó trong vẻ châm chọc với những cái liếc mắt cường điệu về phía Harry và Cho, để lại một sự yên lặng ngượng ngịu theo sau chúng. Harry không thể nghĩ ra cái gì khác để nói về Quidditch và Cho, hơi xúc động, đang nhìn xuống chân mình.

"Thế... bây giờ cậu muốn đi đâu?" Harry hỏi cô bé khi chúng vào làng Hogsmeade. Con Phố Chính đầy ắp những học sinh đang đi bộ lên xuống, ngó vào những cửa sổ của cửa hiệu và nói chuyện tào lao với nhau trên vỉa hè.

"Ồ... mình chưa biết." Cho nói, nhún vai. "Ừm, chúng ta sẽ đi vào xem các cửa hiệu hay cái gì đó đại loại như thế?"

Hai đứa đi lững thững về phía cửa hàng Dervish & Banges. Một áp phích lớn được dựng lên ở trong cửa sổ và có một vài người dân làng Hogsmeade đang xem nó. Họ tránh sang một bên khi Harry và Cho lại gần và Harry lại thấy mình đối diện một lần nữa với bức ảnh của mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát. Bức áp phích, "Thừa Lệnh Của Bộ Pháp Thuật, đưa ra phần thưởng một ngàn Galleon cho bất cứ phù thủy nào có thông tin dẫn đến việc bắt lại bất cứ người tù nào trong bức ảnh.

"Thật là nực cười, phải không," Cho nói với giọng thấp, nhìn lên những bức ảnh của những Tử Thần Thực Tử, "có còn nhớ khi Sirius Black trốn thoát, và có những đầy rẫy Giám Ngục khắp làng Hogsmeade để tìm hắn? Và bây giờ những mười Tử Thần Thực Tử đang được thả lỏng thì lại không có một Giám Ngục nào..."

"Ừ," Harry rời mắt khỏi khuôn mặt của Bellatrix để nhìn quanh Phố Chính. "Ừ, thật kỳ lạ."

Nó không cảm thấy lo lắng khi không có Giám Ngục ở gần đây, nhưng bây giờ nó bắt đầu nghĩ về điều đó, sự vắng mặt của họ đúng là một điều thực sự quan trọng. Bọn chúng không những để cho những Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà còn không buồn tìm bắt phạm nhân nữa... xem ra bây giờ chúng đã thoát khỏi sự điều khiển của Bộ rồi.

Mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát đang nhìn ra từ mọi cửa sổ mà nó và Cho đi qua. Trời bắt đầu mưa khi hai đứa đến Scrivenshaft, những giọt nước lạnh, nặng nề không ngừng rơi xuống mặt và gáy của Harry.

"Ừm... bạn có muốn đi uống cà phê không?" Cho ngập ngừng, khi mưa bắt đầu rơi ngày càng nặng hạt.

"Ừ, được đấy," Harry nhìn quanh. "Ở đâu thế?"

"Ồ, có một chỗ rất tuyệt ở gần đây thôi, bạn đã bao giờ tới quán của bà Puddifoot chưa?" cô bé nói mừng rỡ, dẫn nó tới một con đường phụ và vào một quán trà nhỏ mà Harry chưa bao giờ được biết tới. Đó là một chỗ chật hẹp, ẩm ướt, nơi mà mọi thứ dường như đều được trang trí bởi những diềm đăng ten và nơ con bướm. Harry nhớ đến văn phòng của Umbridge một cách không dễ chịu cho lắm.

"Tuyệt phải không?" Cho nói sung sướng.

"Er... ừ," Harry nói dối.

"Nhìn kia, bà ấy đã trang trí nó cho ngày Valentine!" Cho nói, chỉ vào rất nhiều những thiên sứ nhỏ bằng vàng đang trôi lơ lửng trên những chiếc bàn nhỏ, hình tròn, thỉnh thoảng lại ném những bông hoa giấy màu tím lên những người ngồi đó.

"Aaah..."

Chúng ngồi vào cái bàn cuối cùng còn lại, mà ở phía trên đó là một cái cửa sổ đầy hơi nước. Roger Davies, Đội Trưởng đội Quidditch nhà Ravenclaw, đang ngồi cách đó khoảng một foot rưỡi với một cô gái tóc vàng rất đẹp. Họ đang nắm tay nhau. Cảnh đó làm cho Harry cảm thấy bất tiện, đặc biệt là khi, nhìn quanh phòng trà, nó nhìn thấy căn phòng toàn là những đôi, tất cả đều đang nắm tay nhau. Có thể Cho cũng muốn nó nắm tay cô ấy.

"Tôi có thể lấy gì cho các bạn, các bạn nhỏ thân mến?" bà Puddifoot, một phụ nữ rất mập mạp với một búi tóc đen sáng bóng, len qua bàn của chúng và của Roger Davies một cách cực kỳ khó khăn.

"Cho cháu hai cà phê," Cho nói.

Trong thời gian chờ cà phê của họ tới, Roger Davies và bạn gái của anh ta đã bắt đầu hôn nhau qua cái tách đường của họ. Harry hy vọng họ đừng có làm thế, nó cảm thấy rằng Davies đã thiết lập nên một tiêu chuẩn mà Cho sẽ sớm muốn nó vượt qua. Nó thấy mặt mình ngày càng nóng và cố gắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng nó đã phủ đầy hơi nước, không thể nhìn ra con đường ở ngoài được. Để trì hoãn cái khoảnh khắc mà nó sẽ phải nhìn vào Cho, nó nhìn lên trần như thể để chiêm ngưỡng bức sơn và nhận một nhúm những bông hoa giấy trắng vào mặt từ chú thiên sứ nhỏ của chúng.

Sau một vài phút khó nhọc nữa, Cho nhắc đến Umbridge. Harry bắt chộp lấy chủ đề đó với sự khuấy khoả và chúng trải qua một khoảng thời gian thoải mái nói xấu bà ta, nhưng chủ đề mà đã hoàn toàn được gọi ra để nói trong những cuộc họp của DA rồi thì không thể kéo dài được. Im lặng lại bao trùm một lần nữa. Harry có thể nhận biết rất rõ ràng tiếng sùm sụp từ bàn bên cạnh và nhìn lung tung ra xung quanh tìm cái gì khác để nói.

"Er... nghe này, bạn có muốn đi với mình đến hiệu Ba Cây Chổi Thần vào trưa nay không? Mình định gặp Hermione Granger ở đó."

Cho nhướn lông mày.

"Bạn định gặp Hermione Granger? Hôm nay à?"

"Ừ. Ừm, bạn ấy nói với mình như vậy, nên mình nghĩ rằng mình sẽ đến. Bạn có muốn đi với mình không? Bạn ấy nói rằng sẽ không sao đâu nếu như bạn đi cùng."

"Ồ... ờ... cô ấy hay thật."

Nhưng Cho dường như không cảm thấy điều đó là hay một chút nào. Ngược lại, giọng của cô bé lạnh lùng và bất thành lời, cô bé trông hơi khó chịu.

Một vài phút nữa trôi qua trong yên lặng hoàn toàn, Harry uống cốc cà phê của nó quá nhanh đến nỗi nó nhanh chóng cần một cốc mới. Bên cạnh chúng, Roger Davies và cô bạn gái của anh ta có vẻ đã dính chặt vào nhau bởi đôi môi.

Bàn tay của Cho đang đặt trên bàn bên cạnh cốc cà phê của cô bé và Harry cảm thấy một sức ép đang gia tăng để cầm lấy nó. Chỉ cần nắm lấy thôi, nó tự nói với mình, giống như một đợt sóng trộn lẫn lo âu và kích động đang dâng lên trong ngực nó, chỉ cần đưa tay ra và nắm lấy. Thật ngạc nhiên, thật là khó khăn hơn bao nhiêu khi giờ tay ra thêm mười hai inch và chạm vào tay của cô bé so với việc bắt một trái Snitch đang bay nhanh trong không gian...

Nhưng khi nó đưa tay ra trước, Cho liền rút tay khỏi bàn. Lúc này cô bé đang nhìn Roger Davies hôn cô bạn gái của anh ta với một vẻ thích thú nhẹ nhàng.

"Anh ấy đã mời mình ra ngoài, bạn biết không," cô nói khẽ. "Một vài tuần trước. Roger, mặc dù vậy, mình đã từ chối."

Harry đang nắm chặt lấy cái tách đường để tránh giật mình bất chợt, không thể hiểu nổi tại sao cô bé lại nói với nó chuyện này. Nếu như cô bé ước rằng cô đang ngồi ở bàn bên cạnh và nhận nụ hôn nồng nhiệt từ Roger Davies, tại sao cô lại đồng ý đi cùng nó?

Nó chẳng nói gì cả. Chú thiên sứ nhỏ ở bàn của hai đứa lại ném một nắm hoa giấy nữa lên đầu chúng, một vài bông rơi vào trong chút xíu cà phê đã nguội còn lại mà Harry đã định uống.

"Mình đã đến đây với Cedric năm ngoái," Cho nói.

Nó mất một vài giây để nhận thức được cô bé vừa nói cái gì, bên trong Harry chợt trở nên lạnh buốt. Nó không thể tin nổi cô bé lại muốn nói về Cedric vào lúc này, trong khi những đôi hôn nhau vây quanh và một thiên sứ nhỏ đang lơ lửng trên đầu chúng.

Giọng của Cho cao hơn nữa khi cô bé tiếp tục.

"Mình đã muốn hỏi bạn từ lâu rồi... Cedric - anh ấy - có nhắc đến mình một chút nào trước khi anh ấy mất không?"

Đây là chủ đề cuối cùng trên thế giới này mà Harry muốn nói tới, ít ra là với Cho.

"Ừm... không... " nó nói khẽ. "Không có... không có thời gian cho anh ấy nói điều gì cả. Erm... thế... bạn có... bạn có xem Quidditch nhiều vào kỳ nghỉ không? Cậu cũng ủng hộ cho đội Tornados, đúng không?"

Giọng nói của nó nghe vui vẻ và hân hoan một cách giả tạo. Trong nỗi kinh hoàng của mình, nó nhìn thấy mắt cô bé lại đầy nước, giống hệt như hoàn cảnh mà chúng đã trải qua sau buổi họp sau cùng của DA trước Giáng Sinh.

"Xem kìa," nó nói một cách tuyệt vọng, nghiêng lại gần để không có ai nghe thấy, "chúng ta đừng nói về Cedric vào lúc này nhé... hãy nói về cái gì khác đi."

Nhưng, hình như, đây hoàn toàn là một cách nói sai lầm.

"Mình đã nghĩ rằng," cô bé nói, nước mắt rơi lã chã xuống bàn, "mình đã nghĩ rằng bạn đã h... h... hiểu! Mình cần phải nói về chuyện này! Chắc chắn bạn cũng c... cần phải nói chuyện về nó! Ý mình là, bạn đã thấy nó xảy ra, ph... phải không?"

Mọi thứ đang chệch hướng giống như một cơn ác mộng; bạn gái của Roger Davies đã tự tách ra để nhìn Cho đang khóc.

"Ừm, mình đã nói về điều đó rồi mà," Harry nói thầm, "với Ron và Hermione, nhưng mà..."

"Ồ, bạn đã nói với Hermione Granger!" cô bé khẽ rít lên, mặt của cô bây giờ đã đầy nước mắt. Một vài đôi khác đã tách nhau ra để nhìn. "Nhưng bạn không hề nói với mình! C... có thể sẽ là tốt nhất nếu như chúng ta tr... trả tiền ngay... ngay lập tức và bạn đi mà gặp cái cô Hermione G... Granger, giống như bạn rõ ràng muốn như thế!"

Harry nhìn chằm chằm vào cô bé, hoang mang thực sự, khi cô bé nắm lấy cái khăn tay có thêu đăng ten và chấm nhẹ lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô.

"Cho à?" nó nói yếu ớt, chỉ mong rằng Roger ôm chặt lấy cô bạn gái của anh ta mà tiếp tục hôn để ngăn cô ấy đừng có trợn tròn mắt với nó và Cho.

"Đi đi!" lúc này cô bé đang khóc trong chiếc khăn tay. "Mình không thể hiểu tại sao bạn lại mời mình đầu tiên nếu như bạn đã sắp đặt để gặp những cô gái khác sau mình... bạn định gặp bao nhiêu cô gái nữa sau Hermione?"

"Không phải như vậy đâu!" Harry nói, và nó đã bót căng thẳng vì cuối cùng đã hiểu được cô bé đang bức mình vì cái gì, đến nỗi nó cười to, mà nó nhận ra muộn hơn một phần giây sau đó rằng đó cũng là một sai lầm.

Cho bật dậy. Cả phòng trà lúc này đều yên lặng và mọi người đều nhìn vào hai đứa.

"Gặp bạn sau, Harry," cô bé nói đột ngột, nấc nhẹ và lao đến cửa ra vào, giật mạnh cánh cửa và lao nhanh ra ngoài trời đang mưa như trút nước.

"Cho!" Harry gọi theo sau cô bé, nhưng cánh cửa đã đóng lại sau lưng cô bé với tiếng kêu leng keng du dương.

Có một sự im lặng hoàn toàn trong phòng trà. Mọi con mắt đều đổ về Harry. Nó ném một đồng Galleon lên bàn, rũ hết những bông hoa giấy màu tím trên tóc và theo Cho ra khỏi cửa.

Lúc này trời đang mưa rất to và không thể nhìn thấy cô bé ở đâu cả. Nó chỉ đơn giản không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, chỉ mới nửa tiếng trước, hai đứa đang tiến triển rất tốt cơ mà.

"Con gái!" nó giận dữ lầm bầm, lộ bì bõm xuống con đường ngập nước với hai bàn tay đút trong túi. "Dẫu sao cô ấy muốn nói về Cedric để làm gì cơ chứ? Tại sao cô ta lại cứ lôi ra cái chủ đề mà làm cho cô ta giống như một cái ống phun nước di động vậy?"

Nó rẽ phải và chạy làm cho nước bắn tung toé, và trong vòng vài phút, nó rẽ vào ngưỡng cửa của quán Ba Cây Chổi Thần. Nó biết rằng nó đến quá sớm để gặp Hermione, nhưng nó nghĩ rằng sẽ rất phù hợp nếu ở đây có ai đó để nó có thể nói chuyện trong thời gian chờ đợi. Nó gạt mái tóc ướt ra khỏi mắt và nhìn quanh. Bác Hagrid đang ngồi một mình trong góc, trông rất buồn rầu.

"Chào bác Hagrid!" nó lách qua những dãy bàn chật ních và kéo một cái ghế bên cạnh về phía mình.

Hagrid nhảy dựng lên và nhìn xuống Harry giống như ông vừa mới nhận ra nó. Harry nhìn thấy ông có hai vết cắt mới trên mặt và vài vết thâm tím mới.

"Ô, là cháu hử, Harry," Hagrid nói. "Cháu khoẻ chứ?"

"Vâng, cháu khoẻ," Harry nói dối, nhưng trước một Hagrid méo mó và ảm đạm thế này, nó cảm thấy nó chẳng có gì nhiều để phải phàn nàn. "Er - bác vẫn bình thường chứ?"

"Bác á?" Hagrid nói. "Ừ, bác rất tuyệt, Harry ạ, tuyệt."

Ông nhìn xuống đáy của những cái cốc vại bằng thiếc của ông, mà phải có cỡ của những chiếc xô lớn, và thở dài. Harry không biết phải nói gì với ông. Họ ngồi cạnh nhau trong yên lặng mất một lúc. Rồi Hagrid bất ngờ nói, "Cùng thuyền hử, cháu và bác, đúng hông Harry?"

"Er..." Harry đáp lại.

"Ừ... bác đã nói một lần rồi... đều là những người ngoài cuộc, giống nhau," Hagrid gật đầu có vẻ thông suốt. "Và cùng mồ côi. Ừ... cùng mồ côi."

Ông nốc một ngụm lớn trong cái cốc của ông.

"Nêu lên một sự khác biệt, có một gia đình tử tế," ông nói. "Bố của ta rất tử tế. Và cha mẹ của cháu cũng tử tế. Nếu như họ còn sống thì cuộc sống sẽ khác nhiều, phải không?"

"Vâng... cháu tin rằng sẽ như vậy," Harry nói thận trọng. Hagrid có vẻ đang ở trong một tâm trạng rất lạ.

"Gia đình," Hagrid rầu rĩ. "Nói gì đi nữa, giòng máu là quan trọng..."

Ông lau đi một giòng máu trên mắt của mình.

"Bác Hagrid," Harry nói, không thể dừng được chính mình, "bác bị những vết thương này ở đâu vậy?"

"Er?" Hagrid giật mình. "Vết thương nào cơ?"

"Tất cả những cái đó!" Harry nói, chỉ vào mặt bác Hagrid.

"Ồ... chỉ là vết thâm và va đập bình thường thôi" Hagrid nói tùy tiện, "bác có một công việc khó khăn."

Ông uống nốt cốc của mình, đặt nó lên bàn và bước đi.

"Gặp lại sau Harry... nhớ giữ gìn nhé."

Ông lướt ra khỏi quán rượu, trông rất khốn khổ, và mất hút trong cơn mưa xối xả. Harry nhìn ông đi mà lòng thấy rất thương. Bác Hagrid đang buồn và ông đang cố giấu cái gì đó, nhưng ông nhất định không cần giúp đỡ. Điều gì đang xảy ra nhỉ? Nhưng trước khi Harry kịp nghĩ thêm chút nào về điều đó, nó nghe một giọng nói gọi tên nó.

"Harry! Harry, ở đây nè!"

Hermione đang vẫy nó ở phía bên kia căn phòng. Nó đứng dậy và đi về phía cô bé qua quán rượu đông nghịt. Nó chỉ còn cách một vài bàn nữa khi nó nhận ra rằng Hermione không đến một mình. Cô bé đang ngồi ở một cái bàn với một đôi bạn cùng bàn ít phù hợp nhất mà nó có thể tưởng tượng ra: Luna Lovegood và không ai khác chính là Rita Skeeter, phóng viên cũ của tờ Nhật Báo Tiên Tri và là một trong những người Hermione ít ưa trên trái đất.

"Cậu đến sớm quá!" Hermione nói, ngồi dịch ra để lấy chỗ cho Harry. "Mình nghĩ rằng cậu đang ở cùng Cho chứ, mình không mong cậu ít nhất là một giờ nữa!"

"Cho?" Rita nói ngay lập tức, xoay người đi trong ghế của bà ta để nhìn Harry ngầu ngĩnh. "Một cô gái à?"

Bà vồ lấy cái túi xách bằng da ca sấu của bà và mò mẫm trong đó.

"Không phải là việc của bà nếu như Harry đi cùng với một trăm cô gái," Hermione bình tĩnh nói với Rita. "Thế nên bà có thể đặt cái đó ra kia ngay bây giờ."

Rita đã bắt đầu rút được cái bút lông màu xanh ra khỏi cái túi. Giống như vừa bị bắt ép nuốt Nhựa Thối, bà lại đóng nó lại.

"Cậu đang định làm gì vậy?" Harry hỏi, ngồi xuống và nhìn từ Rita đến Luna, rồi đến Hermione.

"Cô Huỳnh Trưởng nhỏ bé chỉ nói với tôi khi mà cậu đến đây," Rita nói, uống một ngụm lớn từ cốc đồ uống của bà ta. "Tôi nghĩ rằng tôi đã được phép nói chuyện với cậu ta phải không?" bà liếc về phía Hermione.

"Đúng, tôi nghĩ rằng bà có thể," Hermione lạnh lùng.

Sự thất nghiệp không phù hợp với Rita. Mái tóc đã từng được uốn cong một cách thiện nghệ thì nay đã để thẳng và rối bù quanh khuôn mặt bà ta. Lớp sơn màu đỏ trên những móng tay dài hai inch của bà đã bị mài đi và có vài viên đã quý giả bị mất từ cái kính có cánh của bà. Bà nuốt một ngụm lớn nữa và nói ra từ khoé miệng của mình, "Cô gái đó đẹp không, Harry?"

"Một từ nữa về chuyện tình cảm của Harry thì sự thoả thuận chấm dứt, đó là lời hứa đấy," Hermione cau gắt.

"Thoả thuận nào cơ?" Rita lau miêng bằng mu bàn tay. "Cô chưa bao giờ nói đến một thoả thuận nào hết, cô Khó Tính ạ, cô chỉ bảo tôi xuất hiện. Ô, một ngày trong những ngày gần đây..." Bà thở một hơi dài, rùng mình.

"Đúng, đúng, một ngày gần đây bà sẽ viết những mẩu chuyện kinh khủng về Harry và tôi," Hermione nói thờ ơ. "Tìm ai đó quan tâm đến ý, tại sao bà không làm thế?"

"Họ đã in rất nhiều câu chuyện tồi tệ về Harry trong năm nay mà không cần sự giúp đỡ của tôi," Rita nói, liếc mắt chéo về nó qua đỉnh cặp kính của bà và thêm vào một lời nói thảm liệt, "Những cái đó làm cho cậu cảm thấy thế nào, Harry? Quẫn trí? Bội bạc? Khó hiểu?"

"Tất nhiên là bạn ấy cảm thấy rất tức giận," Hermione nói bằng một giọng cứng rắn, rõ ràng. "Bởi vì bạn ấy nói với Bộ Pháp Thuật sự thật và Bộ có quá nhiều những thằng ngốc để không tin bạn ấy."

"Vậy cậu thực sự giữ vững lập trường, đúng không, tức là Kẻ Mà Chớ Gọi Tên Ra đã trở lại?" Rita kéo kính của mình xuống và hỏi Harry với một cái nhìn sắc nhọn trong khi ngón tay của bà vẫn vờ một cách thiết tha nơi cái khoá của chiếc cặp da cá sấu. "Cậu ủng hộ toàn bộ những thứ rác rưởi mà Dumbledore đã nói với mọi người về sự trở lại Kẻ Mà Ai Cũng Biết và cậu là nhân chứng duy nhất?"

"Tôi không phải là nhân chứng duy nhất," Harry càu nhàu. "Phải có đến một tá có dư những Tử Thần Thực Tử ở đó. Muốn biết tên của họ không?"

"Tôi rất muốn," Rita thở nhẹ, lúc này lại lần mò trong cái túi của bà ta một lần nữa và nhìn chằm chằm vào Harry như thể nó và thứ đẹp nhất trên đời này mà bà đã từng thấy. "Một tí tuyệt vời in đậm: Potter Kết Tội... Một đầu đề phụ, Harry Potter Kể Tên Những Tử Thần Thực Tử Vẫn Còn Trong Hàng Ngũ Chúng Ta. Và sau đó, dưới một bức ảnh to đẹp dễ của cậu, Một thiếu niên đang bối rối sống sót sau sự tấn công của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết Là Ai-Đấy, Harry Potter, 15 tuổi, đã gây ra những sự rất bình ngày hôm qua vì đã tố cáo một số thành viên đáng kính và nổi tiếng trong cộng đồng phủ thuỷ là Tử Thần Thực Tử..."

Cái Bút lông Ghi Nhanh đã thực sự ở trên tay bà ta và đã ghi được nửa chừng theo lời của bà khi cái vẻ mặt sung sướng của bà biến mất.

"Nhưng tất nhiên," bà nói, hạ cây bút lông xuống và nhìn trừng trừng vào Hermione, "Cô Huỳnh Trưởng Nhỏ Bé không hề muốn câu chuyện này đồn ra ngoài, phải không?"

"Trong thực tế," Hermione nói duyên dáng, "đó chính xác là điều mà Cô Huỳnh Trưởng Nhỏ Bé mong muốn."

Rita nhìn chăm chăm vào cô bé. Harry cũng vậy. Còn Luna, mặt khác, lại mơ màng hát Weasley là Vua của chúng tôi dưới hơi thở của mình và quấy cốc nước của mình với cốc tai hành tây bằng một cái đũa.

"Cô muốn tôi thông báo những gì cậu ấy nói về Kẻ Mà Chớ Gọi Tên Ra?" Rita hỏi Hermione bằng một giọng thì thầm.

"Đúng, tôi muốn vậy," Hermione nói. "Câu chuyện thật sự. Toàn bộ. Chính xác như những gì Harry nói. Cậu ấy sẽ cho bà tất cả những chi tiết, cậu ấy sẽ nói cho bà tên của những Tử Thần Thực Tử chưa được biết đến mà cậu ấy nhìn thấy, cậu ấy sẽ kể cho bà Voldemort lúc này trông như thế nào - ồ, bình tĩnh nào," cô bé khinh khỉnh thêm vào, ném cái khăn ăn xuyên qua bàn, bởi vì, khi nghe thấy cái tên của Voldemort, Rita đã nhảy dựng lên tẹt đến nỗi làm đổ phân nửa cốc Whisky Lửa xuống người bà.

Rita lau cái áo mưa dơ dáy của bà, vẫn còn nhìn chăm chăm vào Hermione. Sau đó, bà nói không hề che đậy, "Tờ Tiên Tri sẽ không in nó. Trong trường hợp cô chưa báo trước, sẽ chẳng ai tin câu chuyện về vòi của cậu ta cả đâu. Mọi người sẽ nghĩ rằng cậu ta bị ảo tưởng. Còn bây giờ, nếu như cô để tôi viết một câu chuyện từ khía cạnh..."

"Chúng tôi không cần một câu chuyện khác về việc làm thế nào mà Harry đánh mất những viên bi của cậu ấy!" Hermione tức giận. "Chúng tôi đã có quá nhiều những thứ đó rồi, cảm ơn! Tôi muốn cậu ấy có cơ hội để nói sự thật!"

"Sẽ không có chỗ cho những câu chuyện như vậy đâu," Rita lạnh lùng.

"Ý bà là tờ Tiên Tri sẽ không in nó vì lão Fudge không cho họ làm thế," Hermione cáu gắt.

Rita ném một cái nhìn dài và nặng nề về phía Hermione. Sau đó, rướn người ra trước qua cái bàn về phía cô bé, bà nói với một giọng như buôn bán, "Đúng thế, ông Fudge đang dựa vào tờ Tiên Tri, nhưng nó cũng thế cả thôi. Họ sẽ không in một câu chuyện mà trình diễn Harry trên một phương diện tốt. Sẽ không ai muốn đọc nó. Nó chống lại tâm trạng chung. Cuộc vượt ngục Azkaban này đã hoàn toàn đủ cho mọi người lo lắng rồi. Mọi người sẽ không muốn tin Kẻ Mà Ai Cũng Biết quay lại."

"Thế tờ Nhật Báo Tiên Tri tồn tại để nói cho mọi người thứ mà họ muốn nghe, phải không?" Hermione nói gay gắt.

Rita ngồi thẳng dậy, nhướn lông mày và uống cạn cốc Whisky Lửa của bà.

"Tờ Tiên Tri tồn tại để bán được, cô bé ngu ngốc ạ," bà nói lạnh lùng.

"Bố tôi nghĩ đó là tờ báo khủng khiếp," Luna thành linh xen vào câu chuyện. Vẫn đang uống cốc cocktail hành, cô bé nhìn Rita bằng cặp mắt to, lồi ra và hơi điên dại của mình. "Ông xuất bản những câu chuyện quan trọng mà ông nghĩ dân chúng cần biết. Ông không quan tâm đến chuyện kiếm tiền."

Rita nhìn một cách miệt thị vào Luna.

"Tôi ngờ rằng bố của cô sở hữu một tờ Thông Báo Làng nhỏ điên rồ nào đó?" bà nói. "Có lẽ, Hai Mươi Năm Cách Để Lấn Vào Dân Muggle chuyên xuất bản trong những dịp làm từ thiện "

"Không," Luna nói, ngậm món hành của cô bé vào thứ nước Gillywater của mình, "ông là chủ bút của tờ Kẻ Ngụy Biện."

Rita khịt mũi rất to khiến cho mọi người ở những bàn bên cạnh đều giật mình quay lại nhìn.

"Những câu chuyện quan trọng mà ông nghĩ dân chúng cần biết, hả?" bà nói một cách coi thường. "Tôi có thể bón phân cho vườn của tôi bằng nội dung trong thứ rác rưởi đó."

"Ồ, đây là cơ hội để bà lên giọng như vậy, phải không?" Hermione nói vui vẻ. "Luna nói rằng bố em ấy hoàn toàn vui vẻ để phỏng vấn Harry. Đó sẽ là người xuất bản câu chuyện này."

Rita nhìn chằm chằm vào bọn trẻ một lúc, sau đó bật ra một tiếng cười lớn.

"Kẻ Ngụy Biện!" bà khúc khích. "Cô nghĩ rằng mọi người sẽ cho cậu ta là quan trọng khi cậu ta được xuất bản trong Kẻ Ngụy Biện à?"

"Một vài người thì không," Hermione nói với giọng cao hơn. "Nhưng số Nhật Báo Tiên Tri nói về cuộc vượt ngục Azkaban đầy những lỗi hổng khó tin. Tôi nghĩ sẽ có rất nhiều người phân vân rằng sẽ không có sự giải thích nào tốt hơn cho những gì xảy ra, và nếu như có một câu chuyện khác hợp lý, thậm chí nó được xuất bản trong một..." cô bé liếc sang Luna, "trong một... ừm... một tạp chí khác thường - tôi nghĩ rằng họ sẽ rất muốn đọc nó."

Rita không nói gì trong lúc đó, mà nhìn Hermione một cách sắc sảo, đầu hơi nghiêng về một bên.

"Được rồi, hãy nói về lúc mà tôi làm việc đó nhé," bà nói bất thành linh. "Hạng nhuận bút nào tôi sẽ được hưởng đây?"

"Tôi không nghĩ rằng bố chính xác trả tiền cho mọi người để viết cho tờ báo," Luna nói mơ hồ. "Họ làm việc đó vì đó là danh tiếng và, tất nhiên rồi, để thấy tên họ được lên báo."

Rita trông như mùi của Nhựa Thối lại tràn lên trong miệng khi quay lại Hermione.

"Tôi buộc phải làm cái này à?"

"Ừm, đúng vậy," Hermione nói điềm tĩnh, nhấp một ngụm nhỏ trong cốc của cô bé. "Mặt khác, như bà đã biết rõ, tôi sẽ thông báo cho những người có thẩm quyền rằng bà là một Người Hoá Thú chưa đăng ký. Tất nhiên, tờ Tiên Tri có thể sẽ cho bà rất nhiều nhuận bút về cuộc sống của một người trong cuộc ở Azkaban."

Rita trông giống như bà chẳng thích gì hơn là chộp lấy cái dù giấy nhỏ đang nhô lên trong cốc của Hermione và cắm phập vào mũi cô bé.

"Tôi không được phép có sự lựa chọn nào phải không?" Rita nói, giọng hơi run. Bà mở cái túi da cá sấu một lần nữa, lấy ra một mẫu giấy da và nâng cái Bút Lông Ghi Nhanh lên.

"Bố sẽ rất vui lòng," Luna nói khẽ. Hàm của Rita giật lên một cái.

"Được chưa, Harry?" Hermione nói, quay về phía nó. "Sẵn sàng để nói với mọi người sự thật rồi chứ?"

"Mình tin là như vậy," Harry nói, quan sát Rita đang chỉnh cái Bút Ghi Nhanh vào vị trí sẵn sàng trên tờ giấy da giữa họ.

"Bắt đầu thôi, Rita," Hermione nó bình thản, khều quả anh đào ở đáy chiếc cốc của mình.